

LEÁNYKEZEK SÍMOGATNAK

(Elbuktam az élet-harcon,
Összetörten elveszek . . .)
Csöpp, fehér leánykezek
Símogatják szép, bus arcom.

Jaj, életem, zord életem,
Nem adtál sose jókat,
— De míg lánykéz cirógat,
Feléd zeng a víg énekem!

Most Halál-folyón evezek,
Talán holnap meghalok.
Nem fáj: két szem rám ragyog,
S cirógatnak leánykezek.

Ó finom, bársonybőr=kacsók,
Ti loptok üdvöt, eget
Kínjaimba! Remegek,
Hogyha ti jöttök, meg a csók.

Legyetek síróan áldva,
S legyen áldott a leány,
Ki akkor hajolt reám,
Mikor futok a halálba . . .

Elbuktam az élet-harcon,
Összetörten elveszek . . .
— Csöpp, fehér leánykezek,
Cirógassátok bus arcom!

Aradi-Szabó István.

ROSKADOZÓ TESTTEL-LÉLEKKEL . . .

(Csiha Sándornak)

Énem, mint az Ég kupoláján
Búsuló, ezüst csillag, reszket:
Jaj, meddig kell még cipelnem
A mázsás, únt életkeresztet . . .?

Fájdalom-keselyűktől tépve
Bolyongok e zagyva világon,
S örökre elérhetetlen
Magasságokba, fényre vágyom!

Dús lelkemből, jaj, mind elszökött
A sok zengő, sugaras álom,
— Nem találkozom már velük
Az Életben s túl a Halálon . . .

Ezen a hideg, valós Földön
(Volt álom=király) mit keresnek?
Ha lelkemben már nincsenek
Nagy tervek, vágyak, hitek, eszmék . . .

Minden fáj mimóza-szívemnek,
Amit a szürke Földön látok,
— Hangtalan hívással hívnak
Távoli, más, szebb, szent világok.

Szeretném már vad kín-kövekkel
Kirákott, véres utam végét,
Az örökkévaló, hideg
Csöndet és a végtelen békét,

Letenni a kicsorbult kardot
A harc után, melyben nem győztem,
— Szeretnék, mint halk sóhajtás,
Elmúlni egy szomorú őszben . . .

Aradi-Szabó István.